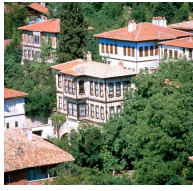
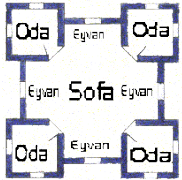
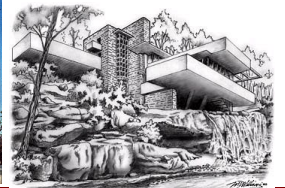

Bina Bilgisi I

KONUT

yapı ve tasarımda ölçü kavramı

yaşam biçimi ve kültür bağlamında 'Türk Evi'

Ölçü kavramı, mimarlığın temel sorunlarından biridir. Tasarımlarımızı ölçü düzenine göre düşünüp, çizim olarak sunmaktayız.

Değişmez sabit birimler ile belirli boyutların kıyaslanmasına ölçü denir.

Ölçü, soyut olarak iki büyüklük arasındaki sayısal bağıntı ya da bütünle onu oluşturan parçalar arasındaki oransal ilişkiler anlamına gelir. Buna mimarlıkta “proporsiyon” adı verilir.

İnsanoğlu, öncelikle kendi vücudunun parçalarını birer ölçü birimi olarak kullanmıştır.

İNSANIN VÜCUT ÖLÇÜLERİNDEN KAYNAKLANAN ESKİ ÖLÇÜLER

İNGİLİZ cm.	Inch (bir parmak)	2.54
	Foot (bir ayak)	30.48 cm.
	Yarda (üç ayak)	91.44 cm.
TÜRK cm.	Endaze (bir açık kol)	65.25
	Arşın (bir açık kol+1/4 göğüs)	68.58

Mimarlıkta ölçünün dayanak noktası insanın kendisidir.

“İnsan ölçüsü”, ölçü kavramını düzenleyen bir mimari öğe ve değerlendirme aracı olarak mimaride kullanıma uygunluğu sağlar.

İnsanın temel olduğu bir ortamda, birim olarak insan ve onun ölçüleri alınır.

Ancak günümüzde “insan ölçüsü” diye bir birim sistemi yoktur.

Mimari düzenlemelerimizde ölçü, kendi fiziksel boyutlarımızla değerlendirdiğimiz bir mekansal

Yapılar ve mekanlar, kullanım amaçları doğrultusunda onları kullanan insanlara göre oranlı olarak biçimlendirilir.

Düzenlediğimiz ortamlar, onu kullanacak olan insanlara uygun boyutlarda tasarlanmadığı zaman, fiziksel ve psikolojik rahatsızlıklara neden olurlar.

Bu nedenle, içinde yaşadığımız mekanlar “insana göre ölçülü” olmalıdır.

İNSAN BOYUTLARI

Mimari tasarımlarımızın kullanıcısı “insan”dır. Bu nedenle mimari tasarımda onun boyutlarını ele almamız gerekir.

Mimarlıkta tasarlanacak mekanların ve o mekan içindeki donatım elemanlarının ölçü ve biçimleri onu kullanacak insanın vücut ölçülerinden kaynaklanmaktadır. Bu mekan ve araçların insan kullanımında herhangi bir rahatsızlık-zorlama yaratmayacak şekilde düzenlenmesi gerekir.

İnsan kullanımına uygun olmayan mekanlar yapıldığında, insan kendi gereksinimlerine göre çevresini yeniden düzenlemek zorunda kalır. Bu

İNSAN BOYUTLARI

- ❑ Antropometrik boyutlar (vücut ölçüleri)
- ❑ Duyusal boyutlar (beş duyu organları)
- ❑ Algısal ve zihinsel boyutlar (insan hafızası boyutları)

Antropometrik boyutlar, statik (durağan) ve devingen (hareketli) boyutlar olarak ikiye ayrılır. Statik boyutlar, hareketsiz durumdaki insanın standart durumdaki (ayakta duran/oturan insan) vücut ölçüleridir. Devingen boyutlar ise, hareket halindeki insanın vücut ölçüleridir. Yatay ya da dikey olarak en fazla ulaşabilme uzaklıkları gibi.

Duyusal boyutlar, beş duyu organları ile ilişkili olup, insanın görme, işitme, dokunma, tat alma ve koku alma ile ilgili boyutlarıdır.

Algısal ve zihinsel boyutlar ise insan hafızası boyutları ve reaksiyon verme süreleri ve insanın beyin, düşünme, karar verme sistemi ve sinir-kas sistemi ile ilişkilidir.

İnsan ölçüsü, uluslar ve ırklar arası farklılıklara, bölgelerarası farklılıklara, beslenme düzenine, yaş ve cinsiyet farklılıklarına göre değişmektedir.

Ülkemizde:

Yetişkin kadın boyu: 160-165 cm.

Yetişkin erkek boyu: 170-175 cm.dir.

Çevremizi ve kullandığımız eşyaları boyutlandıran, kendi vücut ölçülerimizdir.

İnsan, boyu ve diğer ölçüleri ile çevresine ölçü, ölçek ve oran kazandırır. Merdiven basamaklarının genişliği ayak uzunluğuna, basamakların dizilişi adım boylarına ve kapı kolu, zil, elektrik düğmesi, pencere kolu ve merdiven korkuluklarının yükseklikleri, kolumuzun ölçülerine göre tasarlanmaktadır.

Duvara asacağımız tabloların yükseklikleri ayakta duran insanın göz hizası yüksekliğine göre, pencere çerçevesi boyut ve yükseklikleri ise oturan insanın göz seviyesine bağlı olarak boyutlandırılır ve biçimlendirilir.

Mekanları oluşturun eylem alanlarını ve koridor gibi geçiş-bağlantı ya da dolaşım/sirkülasyon alanlarını, kullanıcı sayısına bağlı olarak her zaman insan ölçüleri boyutlandırmaktadır.

İnsanın yatay ve düşeyde oluşturduğu hareketler eylem alanlarını, insan-eşya ilişkileri de bu alanların boyutlarını belirler. Bir eylem için gerekli alanın bulunabilmesi için, o eylemin yapılış biçiminin ve özelliklerinin bilinmesi gereklidir.

Örnek: Yemek yeme eylemi

ayakta durarak-büfe veya bar

tezgahında

sandalyede oturarak-masa veya

Le Corbusier, eşyaların seri üretimi için insan oran ve ölçülerine dayanarak “MODULOR” adını verdiği bir ölçü sistemi geliştirmiştir.

Corbusier, ortalama insan boyunu 183cm. olarak kabul etmiş ve bu boyu bir oranlar sistemi olan ve Fibonacci Dizisi adı verilen basit matematik toplama işlemleri ile gerçekleştirmiştir.

Corbusier, insan boyu olarak aldığı 183 cm. den başlayan ölçü sistemine kırmızı seri, kolunu kaldırmış insan boyu olan 226 cm. den başlayan ölçü sistemine de mavi seri adını vermiştir.

Kırmızı seri: 4-6-10-16-27-43-70-113-183

(insan boyu 183 cm.)

Mavi seri: 12 20 33 53 86 140 226 cm (kolunu

Fibonacci Dizisinde herhangi bir sayısal değer, kendisinden önce gelen iki sayının toplamına eşittir. Ayrıca ardışık iki sayısal değer birbirine oranı sabit “altın oran” değerini vermektedir.

$226/140 = 1.614...$ gibi.

Bu boyutlar, şu biçimlerde kullanılmaktadır:

27 cm.----otururken koltuk yüksekliği

43 cm.----sandalye yüksekliği

70 cm.----masa yüksekliği

86 cm.----tezgah yüksekliği

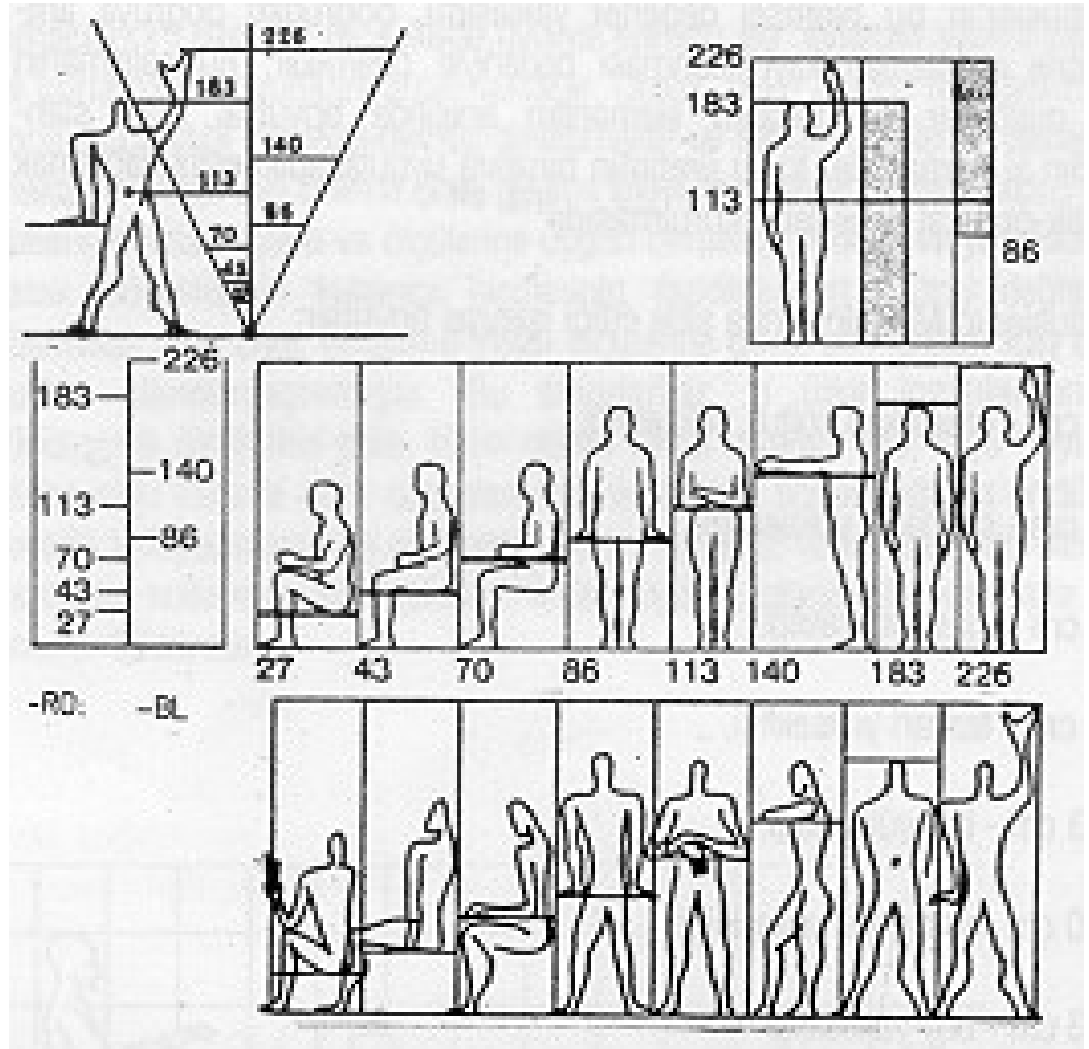
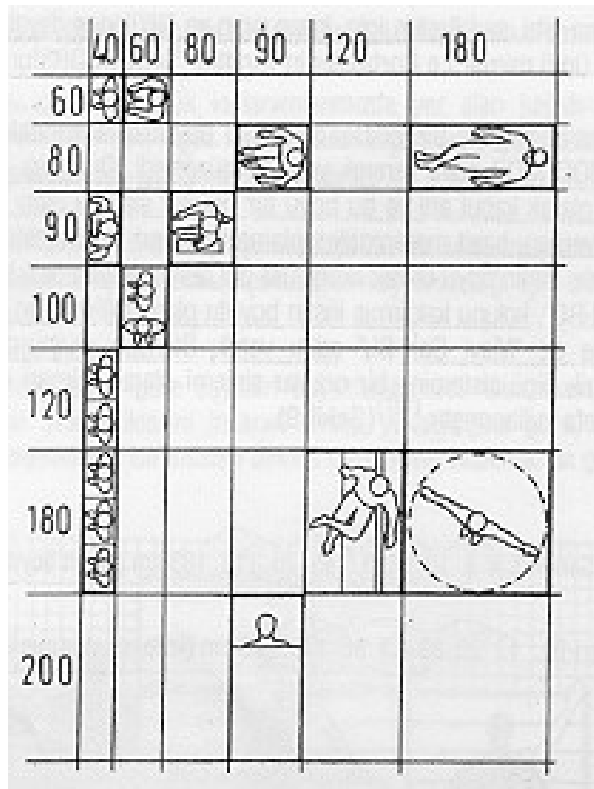
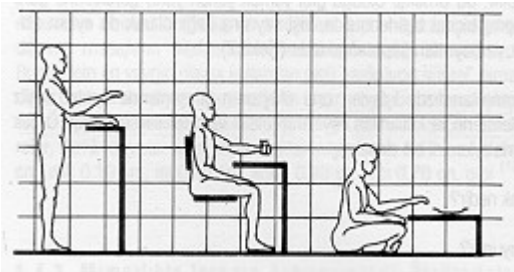
113 cm.---bar yüksekliği

140 cm.---yatay kol yüksekliği

183 cm.---boy yüksekliği

226 cm.---kol uzanma yüksekliği

bina bilgisi I

YAŞAM BİÇİMİ VE KÜLTÜR BAĞLAMINDA “TÜRK EVİ”

İnsan ırkının binlerce yıllık tarihi içerisinde en dikkat çeken uğraşlarından birisi yaşadığı doğal çevreyi çeşitli ihtiyaçları doğrultusunda düzenlemesi ve değiştirmesidir. Konutun kökeninde de bu uğraşı vardır.

Doğadaki tüm canlılar gibi insanlar da dışarıdan gelebilecek tehlikelere karşı bir yere, bir şeye sığınma ihtiyacı duymuşlardır. Ancak, konutu sadece fiziki ihtiyaçların karşılandığı maddi öğeler olarak değerlendirmek yanlıştır. Bunlar

aynı zamanda sosyal, kültürel ve duygusal ihtiyaçlarımızı da karşılayan insana ait olma

Varolmamızla birlikte başlayan bu ihtiyaçlar en başında doğanın sunduğu hazır ürünlerle (mağara, kovuk, in) ve bazı geçici çözümlerle karşılanmıştır. Avcılık ve toplayıcılıkla geçinen bu insanlar zaman içinde yaşam tarzlarını değiştirmişler, toprağa bağlanarak tarıma, dolayısıyla üretime dayalı yeni bir çevre kurmaya başlamışlardır. 3 milyon yıl önce iki ayak üzerinde dolaşmaya başlayan, aşağı yukarı bu günkü fiziksel yeteneklerine kavuşan insanoğlunun “uygar” olarak nitelendirilmesi ancak bu dönemden sonradır. Yerleşik hayata geçilmesi beraberinde ilk mimari faaliyetleri de getirmiştir.

Ortaya konulan ilk eserler tapınak, saray, hisar gibi anıtsal mimari ürünler değil, basit konutlar ve depolar olmuştur. Dolayısıyla mimarinin kökeninin konut mimarisinde yattığını söylemek yanlış olmaz.

Konut üretim ve tasarımı, tüm tarih öncesi ve tarih çağlarında devam etmiş; sonuçta farklı kültür, toplum, iklim ve coğrafyalarda birbirinden oldukça değişik plan, tip, estetik ve görünümelerde konut modelleri ortaya çıkmıştır.

GELENEKSEL TÜRK EVİ'NİN KAYNAKLARI

Anadolu'da Türk Evi'nin kaynağını, Anadolu'nun çevresel ve kültürel ortamı ile Türklerin Orta Asya'dan getirdikleri mimari miras oluşturmaktadır. Türkler Orta Asya'da ve oradan gelirken birçok kültürle karşılaşmışlar ve bunları etkiledikleri gibi kendileri de etki altında kalmışlardır. Anadolu'ya geldikleri zaman Anadolu kültüründen, insan gücünden ve yapılarından yararlanmışlardır. Anadolu'nun kültürü, iklimi, bitki örtüsü ve topografyası Türk evinin oluşumunu etkilemiştir. Türk evinin oluşmasında ana sebep ise Türk evinde yaşanan hayattır.

Türk toplumunun aile yapısı, günlük hayatı ve içsel yapıları, Türk evinin tasarımını ve

Orta Asya'dan Anadolu'ya gelen Türkler, yerli konut dokusunu olduğu gibi sahiplenirler. Konutlar arasındaki biçim ve büyüklük gibi farklılaşmalar etnik ekseninde değil, sosyal tabakalaşma düzeyindedir. Sahiplenme, konut gibi sıradan yapı tiplerinin ve onları üreten teknolojinin benimsenmesi şeklindedir. Anıtsal mimarlık alanında olanın tersine, sıradan insan sıradan konutu, siyasal ya da ideolojik bir iletinin yükümlülüğünü taşımadığından, genellikle el altında bulunan yapım ve çevre verilerini değerlendiren bir barınak olmanın ötesinde bir amaç gütmeyen, bu yüzden de çevre ve çevresel koşulları dolaysız olarak kullanır. Dolayısıyla, içinde yer aldıkları ortamın fiziksel koşullarına olabildiğince uyum sergiler ve oldukça ağır bir çevrele değişirler. Geleneksel evler denen bu

Göçer evini (çadır) belirleyen temel mekansal düzen, sabit evin mekansal örgütlenişini etkilemiştir.

Aile birimlerinin konutu yani onların evi olan göçer çadırı tek bir hacimden oluşur, dolayısıyla esnek ve çok işlevli bir kullanıma uyacak şekilde düzenlenmiştir: iç hacmi serbest bırakmak için yer tutan ne varsa, yükler, denkler, sandıklar ve oturma minderleri kenara, çeper diplerine çekilir.

Ev ortasının sınırlı mekanı, ortak kullanım alanında duran herkesin ve her şeyin belli bir yeri olmasını da gerektirmiştir: hiyerarşinin ağır

bastığı bu düzenlemede aile büyüğünün, kadının, konunun, çadırın ve silahın konumu önceden

Her biri bir aileyi barındıran, bu yüzden birer öznellik ve mahremiyet alanı olan bu çadır-konutlardan dışarıya çıkıldığında, ortak mekana, yani öteki çadır-konut sakinleriyle buluşulan kolektif alana geçilmiş olur. İç (mahrem) mekandan ortak (kolektif) mekana geçiş, genelde bir ara mekanla, çadır girişini kapatan örtünün kaldırılarak direklere tutturulmasıyla oluşturulan bir çeşit geçit olan *günlük* ile sağlanır.

Ayrıca, çadırların önünde, bir araya gelinip iş görülen, sohbet edilen bir çardak bulunabilir. Göçer konutunun yarı açık uzantısı ve müştemilatı sayılabilen bu çardak, aynı zamanda bir sosyal ilişkiler alanıdır. Bu alan, yerleşikliğe

“TÜRK EVİ”NDE PLAN ELEMANLARI

Türk Evi, kent dokusu içerisinde dar sokaklar üzerinde yer almıştır. Geniş bahçeler içerisinde de inşa edilen evler de vardı. İster kent içerisinde, isterse yeşil alan içerisinde olsun, evlerin bir iç bahçeleri, avluları vardı. Yüksek bir duvarla çevrilen bu bahçe-avluya sokak kapısı ile girilirdi. Bu avlunun içerisinde kuyu, çardak ve bir çiçeklik bulunurdu.

Önceleri tek katlı olan Türk evleri zemin katın yükseltilmesi ile iki katlı olmuştur. Evin zemin katları ahır, depo, kiler olarak kullanılırdı. Evin birinci katına ahşap bir merdivenle çıkılır. Ev birden fazla katlı ise esas yaşanan yer üst kat olmaktadır. Esas yaşama katında sofa ve sofaya

açılan odalar bulunmaktadır. Mutfak zemin katta veya bahçe içerisinde yer alır. Evlerin belaları da

Oda

“Türk evi” denen geleneksel Osmanlı ev tipolojisinin temel bileşeni olan oda, göçer çadırının işlevsel ve mekansal özelliklerinin tümünü barındırır. Orta Asya'da kullanılan çadırın işlevselliğine ve kullanımına dayanmaktadır. Evin genel planlamasında odaların yeri ve yönü esastır. Oturma, yemek yeme, çalışma, yatma gibi birçok fonksiyona sahiptirler. İklima bağlı olarak kış ve yaz odaları vardır. Varlıklı evlerde haremlik ve selamlık, orta halli evlerde sadece baş odaları bulunmaktadır. Kıymetli ve baş oda durumunda olan "köşk odalar" da vardır. Bahçeye, avluya veya etkili manzaraya yönelik odalardır. Bazen bu oda, sofanın bir kenarına, bazen de üçüncü kat olarak çatıya

Türk evinde bağımsız bölümler olarak odaların iç düzeni de kullanışlı ve ekonomik tarzda biçimlenmiştir. Odaların bu yönde tasarımında, taşınabilen çevre ile ilintili iki önemli davranış izlenebilir.

Birincisi: Tutumluluk. Taşınan bir çevre tasarımının özelliği. Büyük bir iç düzende gerek çevrenin, gerek her türlü araç ve gerecin titizlikle ve tutumlu olarak tasarlanması gerekir.

İkincisi: Çok amaçlılık ve değişkenlik. Çevre tasarımında değişkenlik demek, o çevrenin çok amaçlı olarak kullanılabilecek gibi tasarlanması demektir (esneklik). Doğrudan toprağa serilen dokumalar, taşınabilen, toplanabilen alçak masalar, minderler, bohçalar ve benzeri öğeler.

Bütün bu tasarımlar hep bu ilkenin sonucudur.

Beyoğlu Çevre Birlikleri, 2005. Aynı çevre birçok değişik biçimde

Geleneksel Türk evinde, yerden insanların kullanabileceği yüksekliklere kadar olan kesim çok yalın olarak tasarlanmıştır. Yaklaşık iki metre kadar.

Bu yükseklikten yukarılarda soyutlamalar başlar. Tavanda ise en üst düzeye ulaşır. Buradan anlaşılabilen gibi, tavan yalnızca bir yapı öğesi değildir. Çünkü üstte gök vardır. Çünkü üstte soyutlanmış ve çeşitli mesajlar taşıyan bir üst örtü vardır.

Sofa

Sofa, odalar arası ilişkilerin sağlandığı bir ortak alandır. Her bir oda sofaya açılmaktadır. Anadolu'daki değişik bölgelere göre "sergah, sayvan, çardak, hayat, divanhane" adını almaktadır. Sofanın şekli ve yeri, evin plan tipini oluşturan en önemli etkidir. Sofa bir geçit olmakla beraber, ev halkının toplandığı, eğlendiği bir yerdir. Sofa giderek seki, taht, köşk gibi bölümlere sahip olmuş ve misafirler sofada ağırlanmıştır.

Sofaların iklim durumuna, bulunduğu yere göre açık veya camekanla kapalı olanları vardır. Açık sofalarda mahremiyeti sağlamak için ahşap

kafesler kullanılmıştır. Sofalar gerek tasarım, gerekse ahşap süsleme bakımından çok öznen

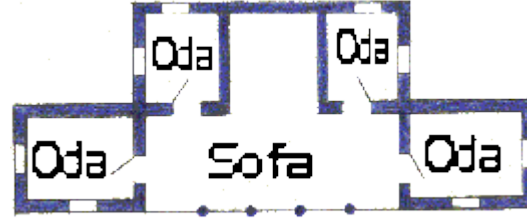
Anadolu'daki Türk evinde çevrenin kuruluş düzeni içinde sofa, çok önem taşıyan özgün bir çevre öğesidir. Çünkü odaların tümü toplayıcı çevreye (sofaya) açılır. Türk evi gerçekte odaların ve sofanın sonsuz sayıda ilişkileriyle oluşturulmuştur.

S.H.Eldem'in plan özelliklerine göre yaptığı sınıflandırmaya göre Türk evleri başlıca dört gruba ayrılmıştır:

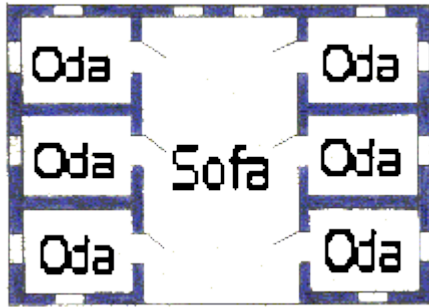
- 1- Sofasız plan tipi
- 2- Dış sofalı plan tipi
- 3- İç sofalı plan tipi
- 4- Orta sofalı plan tipi

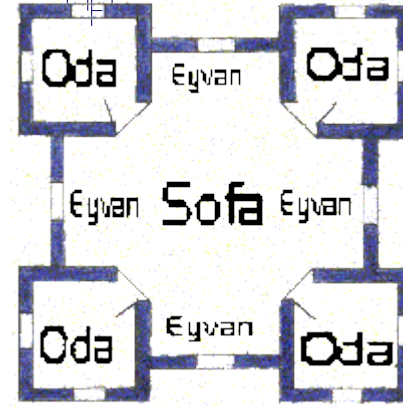
Sofasız
tip

Dış sofa
tip

İç sofa
tip

Orta sofa
tip

Sofasız Evler

Bu evler odaların avlu-hayat etrafında yan yana dizilmesi ile elde edilmiştir.

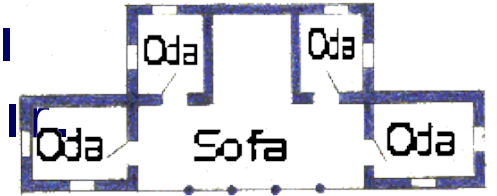
Güneydoğu Anadolu'da (Diyarbakır, Hatay, Mardin, Urfa gibi) bu tip evler bulunmaktadır. Hayattan doğrudan odalara girilmektedir.

Odalar arası eyvanlar vardır.

Dış Sofalı Evler

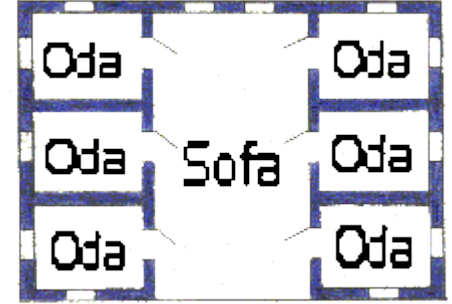
Odalar bir dış sofaya, sofa ise revaklı bir galeri olarak bahçeye açılmaktadır.

Dış sofa bazen "L" veya "U" plan oluşturmakta ve odalar arasında eyvanlar meydana getirmektedir. Bu evler, iklim şartlarına rağmen her

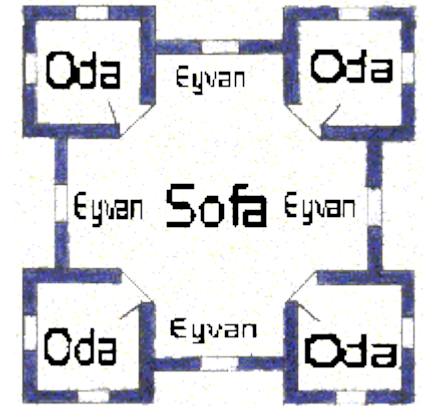
İç Sofalı Evler

Dış sofalı planın gelişmesi ile ortaya çıkmıştır. Odalar, sofanın iki yanına yerleştirilmiştir. Bu plan "karniyarık" olarak da tanımlanmıştır. 19.yüzyılın ortasından sonra yaygınlaşan bu plan tipi bütün Anadolu şehirlerinde inşa edilmiştir.

Orta Sofalı Evler

Türk ev planlarının en gelişmiş safhasını ifade eder. 19.yüzyılda İstanbul'da çok yaygın uygulama alanı bulmuştur. Sofa evin ortasında yer almakta, dört tarafında odalar bulunmaktadır. Odalar arasına

eyvanlar, merdivenler

yerleştirilmiştir. Bazı örneklerde

TÜRK EVİNİN GENEL ÖZELLİKLERİ

Bölgelerin iklim şartları ve malzeme farkları, yapıların planlama ve cephe özelliklerini etkilemiştir. Bu farklılara rağmen, Türk evinin bazı mekanları oda, sofa gibi ana yaşama birimleri, onların iç unsurları ortak özellikler olarak karşımıza çıkmaktadır. Bunların yanında çıkmalar, cephe süslemeleri de benzerlikler göstermektedir.

Birbirine geçit vermeyen ama birbirine oldukça benzeyen münferit odalar, ortak buluşma alanı olan sofaya ya da hayata açılır. Her biri evdeki çekirdek aile birimlerinin konutu olan bu odalar çok işlevli olmak zorundadır, bu da oda ortasının serbest kalmasını gerektirir. Bu yüzden, genelde bir basamak yüksek tutulan oturma sekisinin üzerindeki sedirler odanın çeperlerine doğru geri çekilir, bütün kullanım eşyaları ise eperlerdeki yüklük ve dolaplara alınır.

Sedad Hakkı Eldem: “Evlerin birbirinden farklı olmasını, milletlerin kültür ve şahsiyetleri, evlerin yapıldığı yerlerin gerektirdiği yapı usulleri ve yapı yapılan mıntıkadaki yapı endüstrisinin durumu olmak üzere başlıca üç sebepte bulabiliriz.”

Eldem, bu üç nedenden birincisini, yani kişiliği belirleyici olarak görür. Ona göre, bir ulusal mimaride bir ulusal mimaride yer ve malzeme farklı olmasına rağmen yapıların ortak belirleyici çizgisi, ulusun kişiliğidir. “Türkler, evlerini her zaman milli bir tarzda yapmasını bildikleri gibi, bu milli tarzı muhtelif bölgelerin şartlarında ne güzel uydurmuşlardır. Rumeli evi, İstanbul evi, Bursa evi, Karadeniz evi, Kayseri evi, Tarsus evi, Ege evi gibi. Bunlar hep birbirinden farklıdır. Fakat aynı ruhu taşırlar.” Eldem’e göre, uluslar arası bir

Türk evi, kendine özgülüğü daha çok iç düzeninde barındırır. Türkler Anadolu'ya çadırla geldiler. Bu kuşkusuz onların hep çadırda yaşadıkları anlamına gelmez. Orta Asya'da yerleşik düzende de yaşadıkları, evler, kentler kurdukları biliniyor. Anadolu'ya evleriyle gelemeyecekleri için, “yurt” adını verdikleri çadırla geldiler. Çadır yaşamının geleneksel Türk evini oluşturmada etkisi bulunduğu açıktır.

“Eskiden yan yana ayrı ayrı çadırlarda yaşayan ana baba, çocuklar, gelinler ve damatlar vardı. Şimdiyse yan yana ayrı odalarda ama bir çatı altında yaşamaya başlamak gerek...”

Buna çadırların bir çatı altında toplanması da denebilir. Çünkü evlerdeki odaların birbirleriyle

çevresel ilişkisi ve bağlantısı yoktur. Tam tersine her odanın ortak bir alana, yani sokağa açılan tek

Cephe Düzeni

Geleneksel Türk evinin planlanmasında yer alan bazı unsurlar gibi, cephe mimarisinde de hakim unsurlar vardır. Bunların başında çıkmalar ve saçaklar gelmektedir. Türk evinde, çıkma ve saçaklar yardımıyla, odaların genişlemesi, aydınlatılması, havalandırılması, manzaraya açılması, yağmurdan korunması gibi imkanlar elde edilmiştir. Bu imkanları elde ederken her zaman estetik ön planda olmuştur. Türk evinde cephe tasarımında doluluk ve boşluklar arasında uyum sağlanmıştır. Cephenin çıkma ve saçakları Türk şehirlerinde sokaklara derinlik, perspektif kazandırmıştır.

Çıkma

Üst katların altı boş olarak dışarıya doğru taşırılarak elde edilen hacimlerdir. Cumba, şahnişin, cihannüma gibi isimler de alırlar. Çıkmalar tek, iki, üç, ve dört yönde bulunmaktadırlar. Normal, düz olanların yanında,

köşeleri |
haçvari o
malzeme

varlak,
yapı

Saçak

Cepheyi örtüden ayıran, duvarları yağ murdan koruyan bir mimari elemanlardır. Hem fonksiyonel hem de dekoratif veya estetik değeri olan unsurlardır. Malzemesine göre Ahşap, Taş ve Kirpi (tuğladan) Saçaklar şeklinde üç tipte görülmektedir. Bunların yanında saz saçaklar da

Misafir için ayrılan mekanlar Türk evinde önemli bir yer kaplar. Küçük evlerde bu amaç için tek bir oda ayrıldığı halde büyük evlerde selamlık denilen misafir kısmı odaları, sofası ve ayrı merdiveni ile adeta ikinci bir ev olarak yapıya bağlanmıştır. Selamlık kısmının ailenin oturduğu haremden daha büyük tutulduğu örnekler çoktur. Bazen evin iki kısmı arasına yerleştirilen ve mabeyn denilen sofa veya odalar iki tarafa da bağlı olarak yapılmıştır, bazen haremi, bazen de selamlığı büyütme üzere kullanışa ve binaya esneklik kazandırmışlardır. Günümüzün ekonomik koşulları ve eski adetlerin kalkması nedeniyle

artık tarihe mal olmuş bu selamlık kısımları ün
2005

Eldem, Türk evinde gösteriŝten çok konfora önem verildiğini belirtir. Türk evi mekanına büyüklük ve ŝekil vermede, insan ölçüsü ön planda göz önünde tutulmuŝtur. Kapı yüksekliği insan boyuna çok yakındır. Enine boyuna, olumlu oranlarda, insan ölçüsüne çok yakın bir büyüklüğe bölünen duvarlar, odayı kolaylıkla kavranır rahat bir mekan haline getirmiştir.

Türk evinin başlıca karakteristikleri:

Doğayla uyumluluk

Aydınlık

Dış çevre ile bütünleşme ve mahalle yaşamını belli bir yaşam tarzı olarak benimseme

İç mekanda tutumluluk

Çok amaçlılık-esneklik

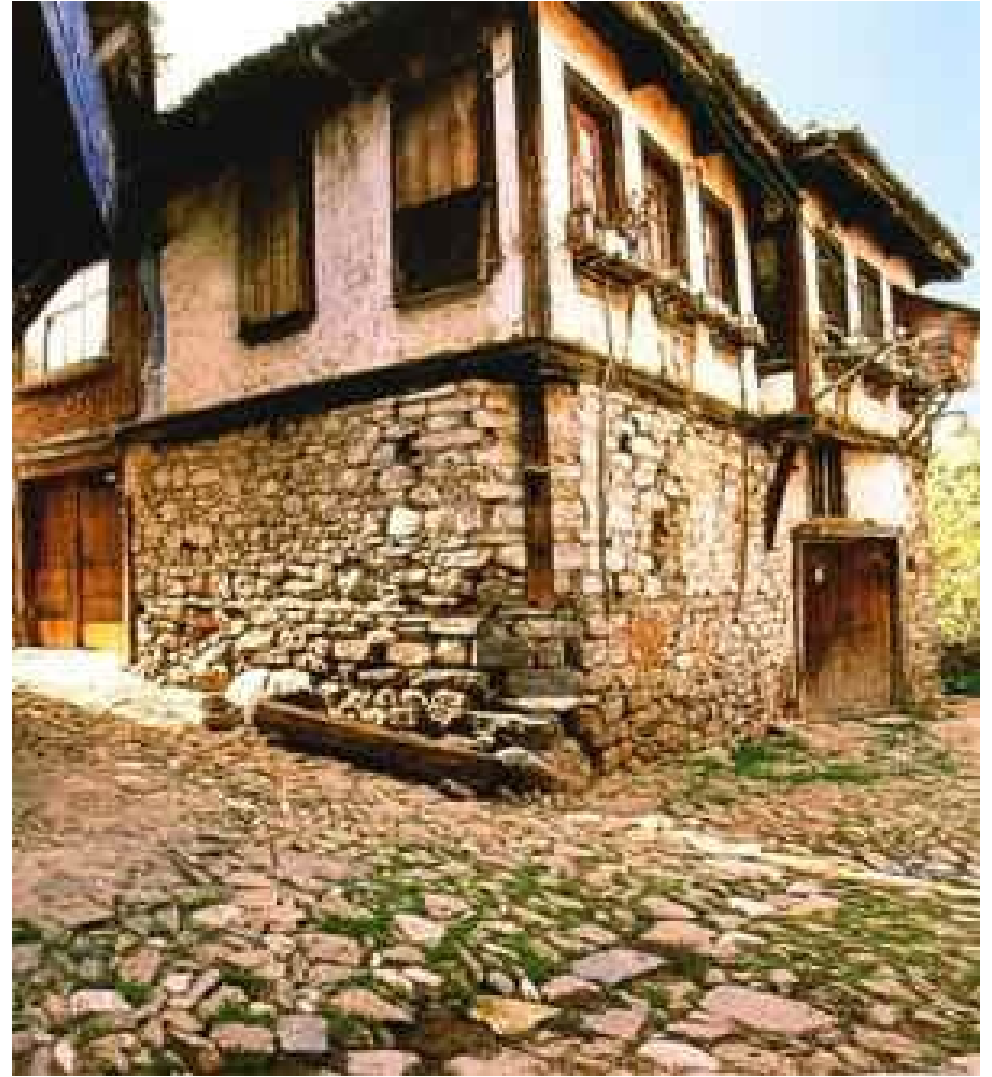
Kullanışlılık

İnsana görelilik

Aile bireylerinin hem bağımsız hem de birbirleriyle yakın ilişkiler kurabilmesini sağlayan sofa düzeni

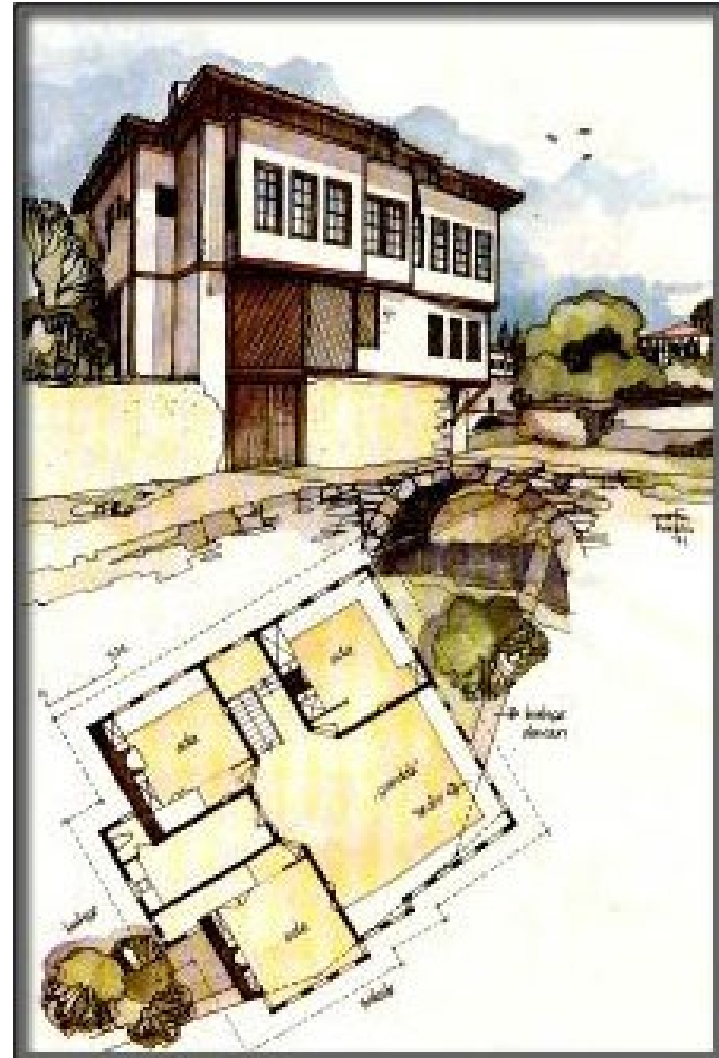
Evin içinde sofa düzeniyle başlayan hem bağımsız hem birlikte yaşama biçimi, evler arası alanın, mahallenin de aynı özerk ve yakın ilişkili yapıyı kazanmasını sağlar. İnsanın doğayla uyumlu yaşaması, kendi doğası ve diğer insanlarla da uyumlu yaşaması sonucunu doğurur.

bina bilgisi I

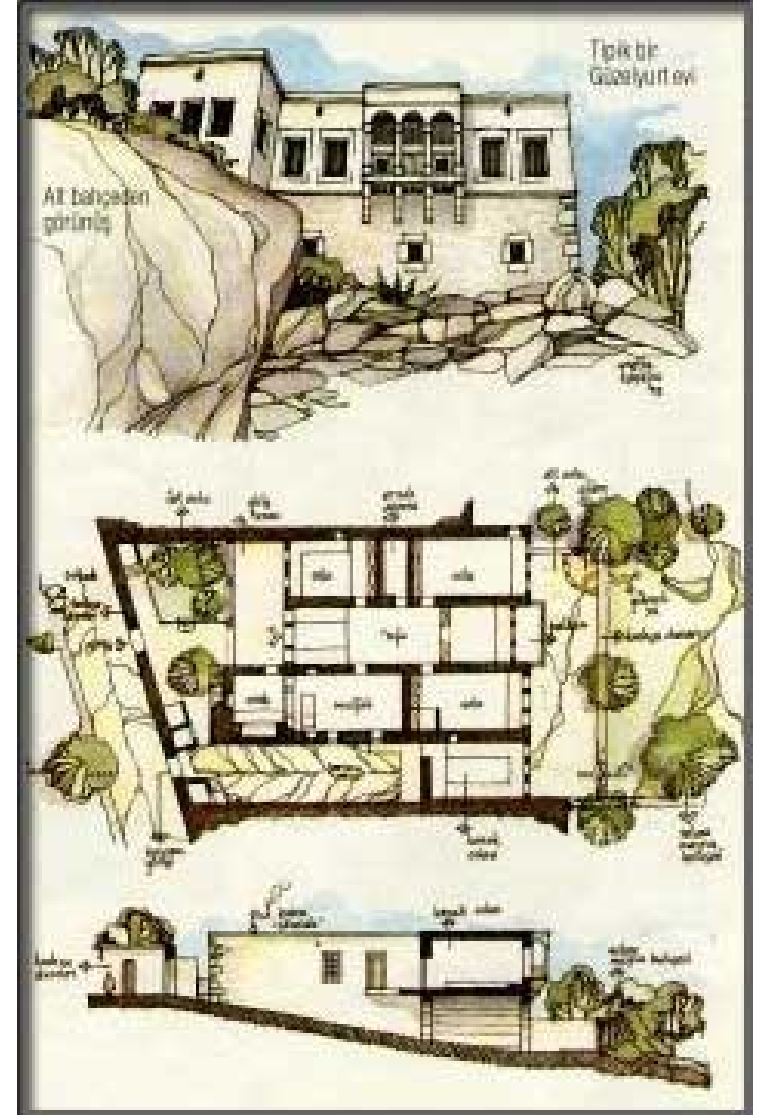

bina bilgisi I

bina bilgisi I

